

Прѣзъ нощта тя пусна студената виелица да фучи.
— Но гледай добръ да изметешъ! — каза ѝ тя.

И виелицата я послуша. Диво зафуча тя изъ гората и разтърси изъ дъно изплашенитѣ дървета. Почнаха да капятъ по-слабитѣ листа, а другитѣ страшно се измжчаха, като се увиваха по всички страни.

— Махайте се оттука, парцали съ парцали! — виеше бурята и събаряше листата. — Малко врѣме ми е дадено за чистене. Скоро ще дойде снѣгътъ и ще кацне на клончетата. Трѣбва бързо да му приготвя и изчистя.

Изплашени, листата закапаха по земята. Но виелицата не ги оставяше и тамъ на мира. Тя ги издигне, завърти ги, повлѣче ги изъ полето, пакъ ги доведе въ гората, натрупа ги на купища, сетнѣ пакъ ги разпрѣсне и си играе съ тѣхъ колкото иска.

Кога се съмна, тя бѣше вече изморена и полегна да си почине.

— Оставамъ ви вече на мира, — каза имъ виелицата. — Сега ще легна да почине. Ще дойда пакъ, кога трѣбва да почистя за пролѣтта; тогава ще потанцуваме наново съ тѣзи огъ васъ, които уцѣлеятъ.

Листата се смълчаха, смириха се и се прострѣха като постелка по цѣлата земя.

К. Евалдъ.

Дѣдовото момиченце.

Прѣинтересна народна приказка, разказана отъ Violino Primo.

За тая приказка ето що ще ви кажа, дѣца: Малката, деветгодишна Елка получи книжката и седна до печката да я чете. Тя не дигна очи отъ нея, додѣто не прочете красвитѣ ѝ 36 странички. Когато свърши приказката, Елка си отдѣхна изъ дълбоко, дигна рѣчици и каза: „Много, много хубава приказка! Благодаря ти, татко!“ и почна да разглежда пакъ хубавитѣ ѝ картинки. Тази книжка е № 40 отъ „Вилбиотека“ „Дѣтска Радостъ“.